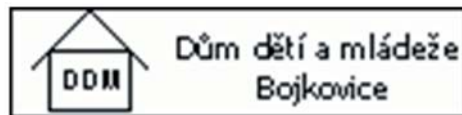

Dům dětí a mládeže Bojkovice

Čtvrť 1. máje 715, fax: 572 64 11 32, tel: 572 64 35 98

Děkujeme sponzorům, kteří přispěli pro radost dětem cenami do tomboly na Dětský karneval 29. 1. 2006:

Papír – hračky – sport Eliška Urbánková, Drogerie TETA, KATKA, Pekárna Polanská, TEXTIL EVA, TES PLUS Bojkovice, TEXTIL NAĎA, Chovatelské potřeby HRADSKÝ, MI&LA Bojkovice DVORSKÝ, Bytový textil Škodáková, Květinářství HORÁKOVI, dB Pro Ing. L. NAVRÁTIL, Dětský textil OD TIS, O. M. O. paní HÖDLOVÁ

RYBÁŘSKÉ SOUTŘEDĚNÍ - BŘECLAV

Termín: 23. – 26. 6. 2006
Ubytování: zděná budova (oplocený areál u řeky Dyje)
Strava: 5x denně
Cena: 800,- pro členy MO MRS
ostatní 1 100,-Kč

*lov úhořů, cejnů, kaprů, línů, candátů
lov na řece, na kanále, na rybníku, výuka technik
koupání, hry, táborák, atd.*

Uzávěrka přihlášek do 30. 4. 2006

LETNÍ PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR– DDM BOJKOVICE

Termín: 10. – 14. 7. 2006
denně od 8.00 do 14.00 hod.
Strava: 3x denně + pitný režim
Cena: 800,- Kč

*práce s keramickou hlinou, s výtvarným materiálem,
celodenní výlet, koupání, relaxační aktivity*

Uzávěrka přihlášek do 16. 6. 2006

LETNÍ DĚTSKÝ TÁBOR – VRACOV

Termín: 20. – 28. 7. 2006
Ubytování: zděná budova
Strava: 5x denně
Cena: 2 500,- Kč pro členy ZK DDM Bojkovice
ostatní 2 800,- Kč

*výuka AJ s kvalifikovaným lektorem,
výtvarná činnost, tanec a relaxační program, koupání,
výlet, večerní táboračky, diskotéka aj. prázdninové aktivity*

Uzávěrka přihlášek do 30. 5. 2006

Košť slivovice

V sobotu 4. února 2006 se v přísálí Kulturního domu v Bojkovicích konal již 4. ročník košty slivovice. I přes nepříznivé počasí pro pěstitele se sešlo celkem 83 vzorků k hodnocení degustační komise.

K poslechu a rovněž i tanci vyhrávala skupina MAMAMU.

Účastníci byli spokojeni jednak s prostředím, tak i s realizací košty.

Organizační
výbor
pálenice
Bojkovice

Chvála slivovici

Naši předkové odvodili slovo slivovice ze sliv. Slovo slivovice je tak melodické, uchu lahodící, tak pěkně lidsky znějící; zvuk, který budí pocity libosti. Dnes podle dávné tradice durancie a bystřičky jen z malé části se znehodnocují do povidel. Je to velká škoda pro hospodyňky, které nemají často co dát do koláčů atd.

Většinou se dávají švestky na kvas do bečky. Plné bečky kvasu jsou předzvěstí příštích blah, která člověk cítí a prožívá, když ochutná elixír života, vpravdě Boží dar, slivovici. Dobrá slivovice závisí již na ošetření kvasu. Jsou trojí zastánci ošetření. Jedni doporučují nechat kvas po celou dobu v klidu na čerstvém vzduchu. Druzí kvas zamíchají, aby nechytla po okraji bečky plíseň. Třetí po vykvašení a po ztuhnutí povrchu pokropí tento povrch slazenou vodou, aby také nechytla plíseň.

Člověk myslí a kulturně žijící, člověk s tradicemi a obyčejí obeznámený - nikoliv tedy primitiv - prožívá s douškem slivovice požitky, které slovy nelze vyjádřit. Slivovice je Boží dar a kulturní hodnota, dávno nalezený elixír života, který nás obohacuje svou čaromocí. Bylo by nectné, kdyby člověk urazil slivovici tím, že by ji jako barbar považoval za prostředek alkoholického omámení, nebo aby se jí napil do nemoty.

Naopak pití slivovice vyžaduje úctu a rozvahu, soustředění všech smyslů a plnou pohotovost všech lidských schopností, aby člověk mohl poznávat, prožívat a vychutnávat to, co je v ní pohádkově zaklato z darů nebe, země, slunce, půdy i práce. Slivovice je produktem lidského důmyslu, vynalézavosti

a fortele. Získat z kvasu dobrou slivovici, to předpokládá nejen složitý destilační aparát, který proměňuje kvas v jiskřivý mok, ale i znalého člověka, který aparát obsluhuje obětavě, oddaně, pokorně a uctivě, aby nedošlo ke zmaru dobroty tak hodnotné a vzácné.

Když přivoníme ke štamprli dobré slivovice, když na jazyku vychutnáme její chuť a vůni, tu pocítíme její účinek a blaho, v ústech lahodnost, v žaludku hřejivost těch 52 stupňů, v duši něžnost a poetičnost asi tak, jako jsou vzpomínky na mládí, život a všechno krásné na zemi.

Proto každá kapka účinkuje v nás jako balzám.

Proto ať věčně roste každým douškem slasti slast, chuti chuť, abychom vždy byli v dobré náladě, rádi a dlouho na světě.

Bud' pochválena jako dar země i produkt lidského důmyslu! Oblažuj naše srdce! Ale nevysýchej tak rychle, protože i při dobré úrodě tě nikdy není dost, zvláště pro ty, kteří touží povznášet svá srdce, povzbudit na starost obě nohy, zbystřit zrak a dát svému životu všechno lidské, abychom byli šťastní a spokojeni.

Recept:

Na lačno lízni malinko medu, vznešeně pozvi malou domů a opět si lízni.

Budeš-li užívat pravidelně každé ráno, nebudeš nachlazen, nebudeš mít rýmu ani kašel.

František Salvet, učitel z Krhova
Bojkovice 23. 4. 1984

Knihovna

Uplynul další kalendářní rok a nám se tím nabízí bilančování a srovnání výsledků činnosti knihovny. Byl to totiž druhý celý rok, který knihovna působila v novém prostředí DPS, a tím je dána i možnost posoudit její číselné ukazatele, které jsou za stejné období ve stejných podmínkách srovnatelné.

Nebudu zabíhat do podrobných rozborů - byla by to pro většinu čtenářů nuda, ale zaměřím se pouze na základní údaje.

	návštěvníci	počet čtenářů	počet výpůjček
rok 2004	7 335	715	30 334
rok 2005	9 733	804	35 652

Do knihovny bylo během roku 2005 zapsáno a kompletně zpracováno celkem 773 svazků knih (zakoupené knihy, dary). V současné době má knihovna ve svém stálém fondu 21 367 svazků knih.

Z centrálního skladu v Uherském Hradišti bylo zapůjčeno a tím poskytnuto k dispozici všem čtenářům celkem 533 svazků nových knih.

Knihovna odebírá 32 titulů časopisů (část jako remitendy).

K důležitým údajům o činnosti patří také návštěvnost a využívání internetu, který poskytujeme všem zájemcům (nejen čtenářům knihovny) zdarma. Této služby využilo v roce 2005 celkem 1.828 zájemců (číslo může být malinko zkreslené, neboť někteří uživatelé „zapomínají“ vyplnit tiskopis, který je přiložen u počítačů - právě kvůli kontrole jejich využití).

To byly jen některé základní číselné ukazatele, které sleduji.

Činnost knihovny je však mnohem rozšířenější a bohatší.

Pořádají se besedy jak pro žáky ZŠ a MŠ - na požádání, tak i pro širokou veřejnost. V roce 2005 bylo uskutečněno celkem 30 besed.

Z těch určených pro veřejnost si připomeňme alespoň Island a Faerské ostrovy, Borneo, Gruzie, prezentace knihy Karla Doliny Kronika Bojkovic, Orchideje a jejich pěstování, pro žáky ZŠ pak Osvo- bozené divadlo, Božena

Němcová, Bajky, Vánoční zvyky, Pranostiky aj. a také proběhla řada knihovnických lekcí.

V loňském roce knihovnu navštívili žáci Základní školy v Nezdenicích, kterým se zde moc líbilo. Také pro ně byla připravena knihovnická lekce a beseda.

V březnu pak proběhlo „Pasování prvňáčků“ na čtenáře knihovny. V „týdnu knihoven“ - v měsíci říjnu, se uskutečnila celá řada akcí, o nichž jste byli informováni v minulém čísle Našeho Bojkovska. Za připomenutí snad stojí alespoň anketa, psaní „Pohádky na pokračování“, soutěž pro děti aj.

Stálí čtenáři znají a také využívají služby MVS (meziknihovní výpůjční služba), kdy je čtenářům z jiných knihoven zajištěn titul, který u nás nemáme. V loňském roce tak bylo vyřízeno celkem 316 požadavků. Jiným knihovnám bylo touto formou z naší knihovny zapůjčeno 41 svazků knih.

Důležitou součástí práce v knihovně jsou revize knihovního fondu. V roce 2005 proběhla revize v MLK Bzová, MLK Záhorovice, ale především v Bojkovicích. Kromě toho se průběžně „plní knihovním fondem“ počítače v MLK Nezdenice a MLK Hostětín.

V naší knihovně, tedy v Bojkovicích, se nadále pokračuje v opravách přeznačování naučné literatury, a to i v počítači, přebalování a opravování poškozených knih apod.

To byl rok 2005. Ale co dál?

I v letošním roce - 2006 - připravuje knihovna řadu akcí. V lednu již například proběhla beseda **Zanskar - Indický Himaláj**. O svých zážitcích, postřezích a dojmech nám vyprávěl pan **Robert Bazika**. Tato beseda byla doplněna diapositivy, ale také krátkým filmem, který na své cestě natočil a zpracoval sám přednášející. Myslím si, že se „cestování“ do oblasti Zanskaru všem přítomným líbilo a panu Bazikovi patří náš dík. Tím spíš, že si musel technické vybavení sám přivést, protože knihovna takovou technikou, která je dnes už jinde samozřejmostí, bohužel nedisponuje.

Dále proběhly nebo ještě proběhnou tyto besedy: 14. února Moskva a Solovecké ostrovy s panem Ivo Dokoupilem, 7. března

Albánie s panem Janem Vlasákem. Připomínám, že tyto akce jsou určeny celé široké veřejnosti, nejen čtenářům knihovny a jsou zdarma. Podrobnější informace vždy na plakátcích a v místní rozhlasové relaci.

Pro žáky proběhly besedy Poezie a písničky (beseda doplněná hudebními ukázkami) a Václav Čtvrtek - Pohádky pro nepohádkový život - beseda doplněná diapositivy, hudbou a pohádkami čtenými našimi předními umělci.

Koncem března by pak opět mělo proběhnout „Pasování prvňáčků“ na čtenáře knihovny.

No a samozřejmě se připravují další akce, o kterých budete včas informováni.

A těm, kteří si stále nepamatují nebo nevědí -

PŮJČOVNÍ DOBA:

úterý a pátek

9.00 - 11.30

12.30 - 18.00 hod.

čtvrtek

9.00 - 11.30

12.30 - 16.30 hod.

Poplatky zůstaly nezměněny. Dospělí 40,- Kč, důchodci, studenti a děti 20,- Kč. Úplně nový čtenář platí navíc počítačovou čtenářskou průkazku - 10,- Kč.

Nezapomeňte, knihovna je tu pro vás.

Božena Gajdová

Beseda Zanskar a Robert Bazika

O SPRÁVNĚ POUŽITÉM UKAZOVÁTKU

Nějak mně ve vzpomínkách splývá 4. a 5. třída. Naším třídním byl pan učitel Zdeněk Ogrodník. Měl nás ve třídě kolem padesáti. Protože bychom se do normální třídy nevešli, byli jsme „detasováni“ do Obecní hospody. Ona to už hospoda dávno nebyla, ale byla blízko školy a měla místnost dost velkou pro takový počet žáků. Pan učitel na nás musel být dost přísný. Jak by jinak něco naučil a zvládl takovou hordu děcek? Jako nejúčinnější pedagogický i didaktický prostředek se mu osvědčilo ukazovátko, kterému říkal sukovice. Když jsme něco provedli, tak nás přehnul přes lavici a dostali jsme tím ukazovátkem – sukovicí pár na zadek. V těch letech nám bylo 10 a 11 roků. A prováděli jsme snad nejvíc alotrií za celé naše dětství. Obrovská vynalézavost nás kluků nás často zavedla až na hranici zákona.

Jednou jsme se rozhodli, že si postavíme ponorku. Usoudili jsme, že k jejímu pohonu budeme potřebovat benzín. Tak jsme si začali do školy nosit láhve od sodovky, které tenkrát měly porcelánový uzávěr s těsnící gumičkou. Při cestě ze školy jsme se nenápadně připlížili k benzinové pumpě a slévali zbytky benzínu z mísic konve, která tam nestřežená stála, do těch láhví. Postupně nám benzinu přibývalo, až jsme tak nanosili plnou pětilitrovku od okurek. Měli jsme ji schovanou v Korábě pod drnovým převísem. Pak kterysi z nás přišel se smutnou zprávou, že ponorku pod vodou nejezdí na benzin, ale na elektrické baterie. Ale co my teď s 5 litry benzínu? Začali jsme do něj namáčet papírové vlašťovky. To si jeden stoupl s namočenou vlašťovkou v zapažené ruce a druhý ji zezadu zapálil. V tom okamžiku ji ten první vyhodil. Hořící vlašťovka udělala krátký oblouk a dohořela na zemi. Nebyli jsme s tím spokojeni. Let vlašťovky byl příliš krátký. Házeli jsme pak hořící vlašťovky z vyvýšených míst, ale pořád to nebylo ono. Chtěli jsme, aby vlašťovka shořela celá ve vzduchu, a to se nedařilo. Pak jsme na to přišli. Odlili jsme si benzinu do sodovkových láhví a šli do Komenského uličky ke Staníkové studni. Byla to tenkrát studna s dřevěnou budkou a rumpálem, na kterém byl zavěšen okov na vodu. Otevřeli jsme dvířka studny. A opět si jeden stoupl s vlašťovkou v ruce a druhý ji polil benzinem. Třetí ji zapálil. Ten první ji hořící hodil do studny. Vlašťovka se jak skutečné letadlo v plamenech dostala do vývrtky a osvětluje hlubinu studny krásně padala a padala.... V tu chvíli se za námi ozvalo: „Vy potvory, co to tu děláte!!!!“ Paní Staníková vyběhla ven z domu a hnala se za námi. Na nic jsme nečekali a zdrhli. Jenže ona nás poznala a šla to požalovat do školy. Druhý den si nás pan učitel po jednom bral k tabuli a po důkladném výslechu nám dal tím jeho ukazovátkem – sukovicí pořádný výprask. Nejhuř dopadl Eča, který si stihl nacpat do zadních kapes krabičky od krému a ony duněly. Pan učitel mu přikázal sundat kalhoty a tak Eča zůstal jen v trenýrkách. Výprask pak dostal téměř na holou.

Krásnější je vzpomínání na pastvu. My, co jsme bydleli na činžáčkách, jsme pochopitelně neměli co pást, ale rádi jsme se přidali třeba k Džonkovi, který hnal na pastvu jejich krávy a ovce s beranem. Beran byl veliký a takový – nekamarádský. Nikdo se k němu nesměl ani přiblížit. Hned se sehnul a už chtěl trkat. O to větší hrdinství bylo na takového trkavého berana nasednou a vést se na něm! Bylo

to rodeo jak na divokém Západě. Soutěžili jsme v tom, kdo se na něm déle udrží. Dělal se to tak, že Džonek, který byl s beranem obeznámený, se k němu zezadu přikradl a chytil jej za zadní nohu. „Jezdec“ v tu chvíli naskočil na beranův hřbet. Prsty zabořil do jeho vlny. Ještě teď cítím, jak byla hluboká a mastná. Beran, jak ucítil na zádech jezdce, tak vyrazil. Letěl a zběsile vyhazoval zadkem jak zdívocelý kuň. Prudce měnil směr běhu, nebo znenadání zarazil přední nohy do země a na místě stál. Jezdec mu letěl přes hlavu. Tomu, kdo byl na beranově hřbetě, se zdálo, že je tam strašně dlouho. Ostatní mu měřili čas počítáním. Nikdo nejel déle než napočítali do desíti. Nakonec s námi beran ale stejně vybabral. Při jedné jízdě záměřil beran k hrázi plné trní a bodláků. Se sehnutou hlavou proletěl hrází v tom místě, kde se protáhl jenom on. Jezdec na jeho hřbetě na to šeredně doplatil. Celý dodraný zůstal ležet v hrázi. Pak už to nikdo nezkoušel.

Když přišel květen, chytali jsme chrousty. Bylo jich plno. Nacpali jsme si je do krabiček od sirek a předstírajíce, že jsme hodné děti, šli jsme do kostela na májovou. Vylezli jsme na chóru a stoupli si k zábradlí. Chrousty jsme vyskládali z krabiček na horní plochu zábradlí a závodili, či chroust první vystartuje směrem k oltáři. K oltáři chrousti létali ke světlu svíček, jinak byl kostel temný. Mě můj chroust ne a ne odstartovat. Tak jsem jej postrkoval prstem, až na jednou spadl se zábradlí dolů, a zrovna na pleš nějakého pána, který stál pod chórou. Pán zvedl hlavu a spatřil nad sebou střapaté klukovské hlavy, zvědavě nakukující dolů. Vyběhl na chóru, všechny nás tam zpohlavkoval a poslal dolů. Ukázněně a v tichosti jsme čekali, až májová skončí. Čekali jsme na kamarády, kteří ministrovali. Ti měli za úkol zvonit klekání. Strašně nás lákala tajuplnost kostelní věže i možnost tahat za lano zvonu a zvonit. Nebylo to jednoduché, zvon nesměl klínkat, narážet srdcem jen na jednu stranu, ale pěkně stejnoměrně na obě. Plní zájmu jsme prolézali věž, z okna jsme hleděli na městečko a okolní krajinu. Ložili jsme po trámech a úplně zapomněli na čas. Najednou v zámku zarachotil klíč. Kostelník, pan Kasan, zamknul věž i kostel a odešel. Žtuhli jsme strachem. Je večer, pomalu se stmívá a my jsme uvězněni na kostelní věži! Už bylo po legraci. Přes okno, co je u umíráčku, jsme smutně vyhlíželi dolů, jestli neuvidíme někoho, kdo by nás zachránil.

Jeden z kluků, co ministrovali, začal naříkat, že se mu chce čurat. Co teď? Přece nemůže čurat v kostele! To bylo naprosto nepředstavitelné. Začali jsme z okna volat o pomoc, ale nikdo nepřišel. Nešťastník, kterému se chtělo čurat, to nakonec nevydržel. Vyčural se u dveří, kterými jsme do věže přišli. Loužička pod nimi podtekla ven. Nakonec jsme se přece dočkali. Asi někdo upozornil pana kostelníka, že jsou na věži zavření kluci, a tak přišel a s pár pohlavky nás propustil.

O našich darebačinách by se toho dalo napsat moc. Nebyli jsme nijak vzorné děti a to, co popisují, rozhodně není hodno následování. Poučen ale svým životem přejí všem chybujícím, aby se včas vedle nich objevil někdo s ukazovátkem a ukázal jim správnou cestu.

Petr Vašina

OCENĚNÍ PRO KARLA PAVLIŠTÍKA

Na samém počátku bylo několik řádků v novinách, že Zlínský kraj poprvé udělí cenu za významný dlouhodobý a mimořádný přínos kulturnímu rozvoji regionu Pro amicis musae /Přátelům múz/. Z pěti nominovaných se prvním držitelem této ceny stal etnograf zlínského Muzea jihovýchodní Moravy PhDr. Karel Pavlišťík, CSc. Cenu za výzkumnou, publikační, výstavní a folkloristickou činnost převzal z rukou hejtmána Zlínského kraje Libora Lukáše 14. prosince 2005 v Baťově vile ve Zlíně.

Protože doktor Pavlišťík spolupracuje s folklórním souborem Světlovan z Bojkovic /jeho rukopis najdete u tanečních pásem Sedlická z Kaňovic a Rudic, Honění Kuruců, Galiáš, Komenský fašaneček, Špásy bojkovské chasy, Provodovská, Řemeslnické a spoustě dalších/, nemohli jsme na této slávě chybět. A tak jsme tam byli, doktorovi jsme pogratulovali, zazpívali a zahráli. A byli jsme tam rádi. MŠ